

1. fejezet

A csekély tizenennyolc évem alatt nem éltem meg igazán szerelmi csalódást, de most biztosan állíthatom, hogy még sosem éreztem magam ilyen nyomorultul. Az ágyamon fekve és a plafont bámulva azt kívántam, bár visszaforgathatnám az időt. Bárcsak ne hoztam volna azt a hirtelen döntést, hiszen végig Flórával voltam, nem a testvérével. És mégis inkább elrohantam, ahelyett, hogy vele maradtam volna. Normális vagyok én? Olyan logikusnak tűnt, akkor miért érzem ezt a keserű ízt a számban?

A könnyeim lassan elapadtak, amikor az utcai lámpák által bevilágított szobám csendjében hirtelen halk kopogtatás zavart meg. Nehézkesen ülő helyzetbe tornásztam magam, és pár ve-hemensebb mozdulattal a könnyeket is letöröltem az arcom-ról. Első gondolatom az volt, hogy elküldöm a hűgomat, végül mégis ajtót nyitottam neki.

– Szia – jött be hozzám félszegen. Szerintem látta rajtam, hogy nem igazán vagyok beszédes hangulatban.

– Szia. Miért nem alszol már? Itthon vagyok, nyugodtan elteheted magad holnapra – szipogtam. Bármennyire leplezni akartam a sírást, a könnyek kíméletlenül és újult erővel akartak utat törni maguknak. Tudtam, hogy meg fogja kérdezni, mi történt Flóránál, és féltem belekezdeni a témába. Csak néztem, ahogy leült mellém az ágyra.

– Nem vagyok álmos. Mi lenne, ha néznénk valami horrorrt?

– De te nem is szereted a horrorrt – mosolyodtam el. Imád-tam, hogy próbálkozott elterelni a figyelmemet.

– Lehet, de valahogy kedvet kaptam egy kis ördögűzéshez, vagy valami szörnyen trancsírozós filmhez – szélesedett az ő mosolya is aranyos vigyorrá. – Naaa, nem utasíthatod vissza az egyetlen kishűgodat. Már popcornrt is készítettem. – Tényleg jól hangzott ez a váratlan ajánlat, és a Gonosz halottat régóta meg akartam nézni.

– Jól van, legyen, de előre szólok, hogy nagyon ijesztő filmre van szükségem ahhoz, hogy jobb kedvem legyen – álltam fel az ágyamról, és átmentünk a nappaliba. A kanapén ott várt ránk a két tálkányi pattogatott kukorica. Nem is hallottam, mikor készítette el.

– A filmet is beállítottam a kezdéshez, te válassz egy szim-patikus helyet – lökött finoman az ülőalkalmatosság felé. Döb-benten rogytam le a jobb oldalra, Dóri pedig a másik felére, majd kezébe vette a távirányítót.

– Gonosz halott – mondta be a címét a narrátor, éppen csak elkezdődött.

– Honnan tudad, hogy ezt akarom megnézni? Ennyire is-mersz? – fokozódott tovább a döbbenetem, és mint egy menst-ruáló csaj, majdnem ezen is elsírtam magam.

– Hallottam, hogy anyával nemrég erről beszéltetek, és gondoltam, helyettesítem kicsit, amíg nem jön haza. De néz-zük tovább, mielőtt meggondolom magam – indította el újra, ugyanis egyikünk sem szeretett a film alatt beszélni, ez anyánk idegesítő szokása volt. Az ölembe vettem a rágcsás tálat, és úgy döntöttem, hogy másfél órára félreteszem a nyavalygást, és inkább rettegek helyette.

Dóri már az első tíz perc után csak ujjrácson keresztül nézte a képernyőt. Mire az utolsó negyedórához értünk, a bal vál-lamba nyomulva hallgatta az eseményeket, neki annyi is bőven elég volt. De talán jobb is így, nem akartam, hogy rossz álmai legyenek emiatt. Én minden képkockáját végignéztem, és még élveztem is. Nem mondhatom, hogy teljesen megfeledkeztem Flóráról, de legalább arra a kis időre kizökkentett, amíg a törté-netre koncentráltam.

– Hé, már vége, nyugodtan felnézhetsz – ráztam meg fino-man a vállát. – Köszönöm ezt a kis meglepit – pusztam meg a feje búbját, annyira hálás voltam a törődésért.

– Örülök, hogy tetszett, bár lehet, hogy ezek után a szobád előtt fogok aludni. – Ettől akaratlanul is kiszakadt belőlem egy kis nevetés.

– Teszek le neked párnát meg takarót – jegyeztem meg együttérzésem jeleként, majd egy marék popcornrt tölttem a számba az edényéből, ugyanis ő szinte semmit nem evett belőle.

– Hogy bírtok anyával ilyen gusztustalan filmeket nézni?

– Fehogy, ef fak af é liftámon ferepelt – mondtam még félig tele szájjal. – Anyu sem bírja az ilyeneket, de sokat jelent, hogy egyáltalán megpróbáltad megnézni velem. És azért is örülök, hogy nem faggatsz – vágtam gyorsan a szavába, mielőtt meg-szóllhatott volna.

– Persze, hogy nem faggatlak – suhant át egy csalódott fintor az arcán. Sejtettem, hogy valahogy rá akarja majd terelni a szót, de még idejében leloboztam a hangulatát.

– Elmondom, ígérem, csak... nem olyan egyszerű beszélni róla. Tök hülyének érzem magam, mégis, legbelül tudom, hogy nem csinálhatom vissza – zokogtam fel minden előjel nélkül, pedig azt hittem, hogy kicsit sikerült jobb kedvre derülnöm.

– Ez nem igaz. Nincs olyan hiba, amit ne lehetne helyre-hozni – hallottam a vigasztalását, de ő nem volt ott, nem lát-ta és nem érezte, amit én. Egyszerűen nincs tovább. Nagyon megbántottam Flórát, és hiába bocsátana meg, a kő attól még ottmarad. Ezt Xena nagyon érthetően elmagyarázta az egyik epizód végén.

– Nem bíztam benne, egyszerűen nem bíztam benne. És ahelyett, hogy bocsánatot kértem volna, én voltam az, aki szakí-tottam vele. Ezt nem lehet jóvátenni, hugi – töröltem le a kön.-nyeimet, és azzal a lendülettel felálltam mellőle. Nem akartam tovább beszélni róla, azt sem tudtam, hogyan vészelem át ezt az éjszakát. Csak hajnali egy múlt, bitang messze volt még a reggel.

– Ne aludjunk. Mit szólsz egy kártyapartihoz? Olyan ré-gen römiztünk már – kecsegtetett egy újabb tesós programmal. A kanapé mellett álltam, és elgondolkodva néztem le a testvé-remre. Jó volt újra a régi játszópajtásomat köszöntenem benne.

– Oké, de rablórömi legyen, azt jobban szeretem – egyez-tem bele, és nem is kellett nagyon győzködnöm hozzá. Kikap-csoltam a tévét, addig Dóri beszaladt a szobájába a két pakli francia kártyáért. A konyhaasztalhoz telepedtünk le egymással szemben. Át is adta nekem, mert én jobban meg tudtam kever-ni. Igyekeztem alapos munkát végezni, majd kiosztottam neki tizenöt lapot, magamnak csak tizennégyet. – Te dobsz először.

– Máris, de előbb átnézném a lapjaimat – öltött rám nyel-vet, és beletemetkezett a kártyáiba. Nem látta, hogy én is küld-tem felé egy gúnyolódó grimaszt. Aztán a figyelmemet a saját paklim kötötte le. Ennél rosszabb lapokat nem is oszthattam volna magamnak, csupa kisértékű volt mind. A kőr 2-3-4-5 egyelőre tizennégyet ért, de pluszban azért akadt három darab 7-esem különböző színekben, az összeszámolva csak harmincöt. A többit el lehetett dobni. Bár ez sem igaz, mert két ászom is volt még a tarsolyomban, és ha pont mellé bejön egy harmadik, akkor lepakolhatom majd az 51-et.

– Kiválasztottad már, hogy mit szeretnél eldobni? – türel-metlenkedtem.

– Hová rohansz ennyire, talán siet a vonatod? – vont a fel a fél szemöldökét.

– Lekésem a tollasbált – vágtam rá.

– Szerintem azt már mindketten jócskán lekéstük – mondta, és erre nem tudtam mit felelni, csak kiszakadt mindkettőnkéből a nevetés. Pont úgy röhögtünk, mint két részeg, akik rendesen felöntöttek a garatra. Vajon ez már az elmebetegség egyik tünete lenne? Vagy ez teljesen normális viselkedés egy szakítás után? Sem a részegségben, sem a szakításban nem volt még tapasztalatom.

– Basszus, nem tudom, mi lenne velem, ha ugyanolyan morcos lennél, mint pár hónapja – törölgettem újra a könnye-imet, de ezek legalább az örömtől buggyantak ki a szememből.

– A szobádban kuksolnál, de én akkor sem fogom hagyni, hogy elhagyd magad. És most te jössz – dobta el végre az első lapját. Nem lehet ilyen mákom, hogy egy ászt rakott le elsőnek, ráadásul pont egy kárót, amilyen színben még nem volt.

– Köszönöm, akkor én ezt felveszem – tettem a másik ket-tőhöz diadalmasan, és terítettem is. A kártyához kell azért tak-tikázni, de sokszor inkább a szerencsén múlik, és ezt Dóri jól ki is hangsúlyozta.

– Oh, te kis mázlista, ugye tudod, hogy ez még egyáltalán nem azt jelenti, hogy meg is nyered? – vált harciassá. El is felej-tettem, hogy a játékokban hajlamos begőzölni, ha a győzelem-ről volt szó.

– Majd meglátjuk – dobtam el én egy kártyát, amit egy pil-lantásra sem méltatott. Igaz, hogy csak egy treff 5-ös volt, nem egy erős lap.

– Legalább pikkben dobtad volna, akkor még fel is ven-ném – nyafogott és alkudozott, mintha piacon lenne, de ezzel a kis affektálással pont azt érte el, hogy egyre jobban élveztem a játékot.

– Sajnálom, itt nem lehet válogatni – húztam fel a vállamat, és amit hugi dobott, azt ismét fel tudtam használni. Mivel már előző körben terítettem, így nyugodt szívvel nyúltam le azt is.

– Hééé, most már rácsapok a kezedre, ha újra onnan veszed el! – fenyegetett.

– Nem lehet, az szabályellenes – vigyorgtam, majd az ő kártyájával együtt ki tudtam bővíteni a soromat két lappal, és ezzel ugyanannyi maradt a kezemben.

– Három lapból a legnehezebb nyerni – heccelt, de nem hagytam magam. Rám nem hatottak az efféle elmetrűkkök.

– Mi lenne, ha a sok beszéd helyett inkább a kezéd járna?

– kérdeztem gonoszul, és erről eszembe jutott egy másik-tyajáték. – Ezután játszhatnák egy speedet is. – Az ötletemre hevesen megrázta a fejét. – Miért nem?

– Utoljára két éve nyomtunk le egy partit, és majdnem ölre mentünk a győzelemért. Annak a játéknak sosincs jó vége – mondta, és ezzel egyet kellett értenem. Ha a römitől begőzölt az agyunk, akkor a speedtől még inkább.

– Azóta már idősebbek lettünk, és sokat komolyodtunk is – próbáltam puhítani, de tartotta magát az elhatározásához.

– Nem, inkább pókerezem, de a speed ki van zárva...

Tíz perccel és egy vereséggel később már duzzogva válogatta szét a két paklit, amíg én jaffaszörpöt készítettem magunknak.

– Nem hiszem el, hogy erre rávétél – morogta az orra alatt. – Melyikkel akarsz lenni, a Jedikkel vagy a Sithekkal? – Az egyik pakli hátulja kék volt, a másiké piros.

– Hm... a Sithekkal – raktam le elé az egyik üvegpoharat –, úgyis én voltam ma a rosszfiú – tettem hozzá csak magamnak, de ő is hallotta.

– Nem voltál rosszfiú, Dominik, inkább bizonytalan. Ne legyél magadhoz ilyen szigorú, és most üljél le játszani, ha már egyszer kitaláltad – szántott bele a frufujába, hogy kisöpörje a szemébe hulló tincseket. Visszaültem a székemre, és én is átkevertem párszor a lap-jaimat. Ezután helyeztem le magam elé ötöt felfelé fordítva, a hatodik lapot a kezemben tartva vártam, hogy a húgom is előkészüljön. – Mehet?

– Mehet – fordítottuk fel egyszerre, és indulhatott is a gyorsasági verseny. A játék lényege, hogy te előbb pakold le az előtted lévő lapokat valamelyik kártyára azok közül, amiket egyszerre fordítottunk fel, és közben folyamatosan pótolod a magad előtt-tieket is, hogy mindig öt legyen belőle. Baromi gyorsnak kellett lenni, és addig pakolni, ameddig tudtál. Itt nem számított a kár-tya színe, csak a sorrend szerint kellett egymás után tenni lefelé vagy fölfelé haladva.

– Speed! – kiáltott fel a húgom, majdnem leestem a székről, olyan hangosra sikeredett.

– Jól van, itt ülök előtted, nem a foci-pálya másik végén – méltatlankodtam a bal fülemet dörzsölve. Jól belekiabált, ahogy egy pillanatra elfordítottam a fejem. Akkor tűnt fel, hogy an.-nyira meg akartam szabadulni a lapjaimtól, hogy figyelmen kívül hagytam azt az aprócska szabályt, miszerint a két pakli tetején nem szabad ugyanolyan kártyának lennie. Illetve sza-bad, csak vedd észre, és mondd ki te gyorsabban a „Speed” szót, különben két stócnyi kártya boldog tulajdonosa lehetsz, ahogy most én. – Ez nem ért, kihasználtad, hogy figyelmetlen voltam.

– Te is mindig kihasználod, és különben is, én mondtam, hogy ne játsszunk ilyet – vigyorgott rám önelégülten, de ezt még úgyis vissza fogja kapni. Az én harcias énem is működésbe lé-pett. Felvettem mindkét paklit, egyszer átkevertem, és egy kéz-be gyűjtve a vékony kis lapjaim alá tettem. Pedig alig volt már csak öt darab nálam, erre... Még nincs vége a játéknak. Újult erővel folytattam a meccset, a kezemből ismét vészes gyorsaság-gal fogytak a lapok, de hiába, ha a húgom most is szemfülesebb volt nálam. Egy újabb „Speed”-ből már nem tudtam összeszedni magam, képtelen voltam koncentrálni. –

Neked egy koncentrá-lótáborba kéne menned – szemétkedett, de ez most olyan jól jött ki, hogy még sértett arcot is elfelejtettem vágni.

– Pont ez jutott eszembe nekem is – nevettem el magam. A kártyák is kicsúsztak már a kezemből. – Feladom, te nyertél. Megyek aludni – álltam fel, megittam a narancsszörpöm mara-dékát, és egy ásítást elnyomva a kézfejembe már indultam volna a szobám felé, de egy utolsó gondolatra még visszafordultam. – Köszönöm a ma éjszakát, jó kis programok voltak. Menjél te is pihenni, ezt a kupit holnap együtt eltüntetjük. Tudsz majd aludni a horror után?

– Persze, alig mertem odanézni, úgyhogy nem sokat láttam – húzta a száját egy kis mosolyra. – Jó éjszakát, és nagyon szíve-sen – tette hozzá. Én bementem a szobámba, Dóri pedig még a konyhában maradt elkortyolgatni az italát.

Alig három perccel később újra az ágyamon feküdtem, de most nem voltak gondolataim. Úgy éreztem, a szemhéjamat valami külső erő húzza lefelé, és a fal felé fordulva már le is csukódtak a szemeim. Szerintem még az álom is elkerült, olyan mélyen aludtam.

Másnap reggel a csengő hangja riasztott. Először azt sem tud-tam, hol vagyok. Komolyan elgondolkoztam azon, hogy volt-e alkohol az éjszaka elfogyasztott szörpben, mert kóvályogva ültem csak fel az ágyban. Ezen a labilis állapoton az sem segí-tett, hogy a húgom szinte betört a szobámba, olyan lendülettel nyitott be az ajtón.

– Jó reggelt. Finomabban nem lehetne közlekedni? – nyafogtam félkómásan.

– Egy fiatal, szőke nő áll a kapuban. Nem lehet, hogy...?

– Flóra?! – pattantam ki egyből, még a szédülésem is elmúlt. – Mit kereshet ő itt?

– Talán menj ki, és beszélj vele – taszított rajtam egyet drága hugicám.

– Ilyen állapotban? Most keltem fel, a fogamat sem mos-tam meg. Kizárt, hogy így lásson. Nem tartanád fel pár percre? Legalább addig, amíg rendbe szedem magam – kérleltem, és a szemeit forgatva megindult az előszoba felé.

– Jól van, de jössz nekem eggyel.

– Kettővel is, csak menj – követtem őt a fürdőig, majd beve-tettem magam a mellékhelyiségbe. Először az arcomat mostam meg, utána a fogamat, a tincseimet az ujjaimmal próbáltam a helyükre igazítani. Végignéztem a tükörképemen, és rájöttem, hogy hiába minden próbálkozás, az eredményen nem tudok változtatni. Pocsékul néztem ki. És ez nem a külsőm hibája, belül éreztem magam rosszul. Utolsó simításként fújtam ma-gamra egy kis dezodort, majd úgy, ahogy voltam, fehér pólóban és a fekete bokszerben kimentem hozzájuk az udvarra.

– Szia – köszöntem idegesen, Dóri már beengedte Flórát a kapun. Ahogy végignéztem rajta, kis elégedettség fogott el, mert ő is határozottan nyúzottnak tűnt.

– Szia, Dominik – viszonzta lágy hangon, közben felvet-tük a szokásos hosszú szemkontaktust. – Tudunk valahol nyu-godtan beszélni?

– Persze, ülünk le kint a hintaágyra. A házban most elég nagy a káosz – javasoltam, Dóri pedig ezt kihasználva elindult befelé.

– Akkor én nem is alkalmatlankodom tovább. Örülök, hogy megismerhettelek, Flóra – köszönt el, és mielőtt vissza-ment volna a házba, Flóra is elbúcsúzott tőle.

– Ő lenne a kishúgod? Nem úgy látszik, mint aki nagyon kamaszkorban lenne – ült le a hintaágyra, én egy kicsivel mel-lette foglaltam helyet.

– Igen, és tényleg egyre kevesebbet dacoskodik – fontam mellkasom elé a karomat. Olyan zavarban voltam, ötletem sem volt, miről akarhat beszélni. Vagyis ötletem az lenne, hiszen a tegnap esténk nem alakult túl fényesen, és félttem, hogy ezt akarja megbeszélni.

– Nyugi, nem azért jöttem, hogy újra összejöjjünk. Tegnap világosan a tudtomra adtad, hogy nem akarsz tőlem semmit – kezdett bele. Ennyire kiült volna az arcomra a gondolatom?

– Máté miatt vagyok itt. Olyan hisztiroham jött rá, mikor látta, hogy nem vagy nálunk. Alig tudtam megnyugtatni. Megszere-tett téged, nem teheted vele, hogy hirtelen kilépsz az életéből.

– Nem is akarok – vágtam közbe halkán, de ezt figyelmen kívül hagyva magyarázott tovább.

– Tudom, hogy tegnap este azt mondtam, majd kibírja nél-küled, de a mai viselkedése után már nem vagyok benne biztos.

– És most hol van? Elhozhattad volna magaddal.

– Tudom, de nyugodtan akartam veled beszélni. Ne őt bűn-tesd miattam, kérlek. Vigyázz rá továbbra is, majd megpróbálok visszavonulni a szobámba. Ezen a héten szinte alig dolgoztam, folyton veletek voltam. Sok lemaradást kell bepótolnom – tette hozzá csendesen, miközben a szeme látványosan a számra té-vedt. Legszívesebben én is magamhoz rántanám őt egy heves csókra, de mielőtt ezt megtettem volna, felállt mellőlem. – Jól van, ideje hazamennem. Mátéra most a szomszéd néni vigyáz, és bármivel próbál bevágódni nála, képtelen magát megkedvel-tetni vele – villantotta meg gyönyörű fogsorát egy pillanatra, de rögtön azután el is tűnt arcáról a jókedv. – Sajnálom a tegnap estét, és az egész hetet. Nem lett volna szabad úgy rád nyo-mulnom, de már nem tehetem meg nem történtté – folytat-ta szomorúan, én pedig olyan kukán ültem ott, ahelyett, hogy mondtam volna valamit, akármit. Flóra megfordult, és elindult a kapu felé. Félúton járt, amikor futva beértem őt. Akkor kellett volna kinyögnöm valamit, de egyetlen épkézláb mondat sem jutott az eszembe. – A szokásos időben át tudsz ma jönni? Igaz, hétvége van, de csak úgy tudtam lenyugtatni Mátét, hogy azt ígértem neki, a délutáni alvásból felkelve ott leszel. Át is hozha-tod magatokhoz, ha szeretnéd – tette hozzá, és ezúttal a szemem helyett inkább a mellkasomat nézte.

– Átmegyek – préseltem ki magamból, ezt is úgy, hogy a belső hangom kényszerített rá.

– Köszönöm. Várunk téged fél háromra – mosolygott fel rám, majd a kilincsre tette a kezét, és lenyomva már ki is enged-te magát a kapun. – Oh, ezt majdnem elfelejtettem – fordult vissza, és a kezembe adta a törülközőmet. Észre sem vettem, hogy egészen eddig az ujjai között szorongatta. – Tegnap este nálunk hagytad. Gondoltam, szükséged lehet rá – köszörülte meg a torkát, majd intett, és ezúttal ő tette meg azt az utat, amit én jártam be oda-vissza immáron két hónapja, hetente ötször. Addig néztem őt, amíg el nem tűnt az egyik magasabb sövény takarásában, csak utána zártam be a kaput, hogy aztán nehézkes léptekkel visszamenjek a házba.

Levágódtam a kanapéra, és próbáltam feldolgozni ép ésszel ezt a beszélgetést. Igazából nem is nagyon tudtam szóhoz jutni, annyira váratlan volt ez az egész találkozás. De miért hallgat-tam? Miért?! Miért nem mondtam ki, hogy én is vágyom rá?! Mi-ért ültem némán, mint egy hal?! Itt lett volna a lehetőség, hogy mindent helyrehozzak, erre elbénázom. Igazuk volt azoknak a lányoknak a régi sulimból, egy balfék vagyok, semmi több.

Előrehajoltam a térdeimre támaszkodva, és a tenyerembe temettem az arcom. El akartam bújni a világ elől, struccpoli-tikát folytatva. Ha én nem látok senkit, akkor engem sem látnak, ugye? De Dóri jött, és rögvest rácăfolt az elméletemre.

– Sikerült mindent megbeszélned Flórával? Újra együtt vagytok? Nagyon csinos nő, nem csoda, hogy belezúgtál – hup-pant le mellém. – Inkább az a csoda, hogy ő is beléd – jött a szokásos, vicces beszólásával, nem is figyelte, hogy cseppet sem veszem a humorát.

– Bezárnád helyettem a kaput? Nem volt nálam kulcs, csak kilinccsel van csukva – kértem elgyötört hangon a tenyerembe mormolva a szavakat.

– Persze, de téged mi lelt? Miért vagy így letörve, mint a bili füle? Azt hittem...

– Ne higgy semmit, jó! – förmedtem rá az álcám mögül előbújva. – Nem beszélünk meg semmit! Flóra bocsánatot kért mindenért, én meg hallgattam, mint egy hülye! Utána megkért, hogy vigyázzak továbbra is Mátéra. Ennyi történt. És most kér-lek, zárd be a kaput! – tettem hozzá nyomatékosan. Csak utána kaptam a számra a kezem, mert nem akartam Dórit megbánta-ni. Olyan aranyos volt az éjjel,

ahogy tartotta bennem a lelket, én meg az első adandó alkalommal leüvöltöttem a haját. – Ne haragudj, ezt nem érdemelted meg.

– Semmi baj, csak szedd össze magad, és mondd el neki, hogy mit érzel, mielőtt még késő lenne, jó? Az én kedvemért – gügyögött, ahogy a gyerekeknek szokás. Kapott is ezért tőlem egy szemforgatást.

– Rendben, te meg az én kedvemért tedd már meg, ami-re kértelek, utána szedjük össze a házat, jó? – utánoztam le a hangsúlyát, és ez végre hatott. Nevetve és fejét ingatva sietett ki a kapuhoz, én pedig visszaakasztottam az ölemben dédelgetett törülközőmet a fürdőszobaajtóra felfűrt akasztók egyikére. A délelőtt hamar elrepült, majdnem tizenegy múlt, amikor leültünk reggelizni, és csak utána fogtunk neki a takarításnak. Én mindenhol felporszívóztam, Dóri addig elmosogatott, majd rendbe tette a nappalit és a konyhát. Egy órára fáradtan tele-pedtünk le a kanapéra, még sosem éreztem ilyen kényelmesnek.

– Úgy bűzlök, mint egy disznó. Érzem is, ahogy folyik a hátamon az izzadság – panaszkodtam a kanapé egyik végén.

– Az hagyján, nekem a körmöm tört le mosogatás közben, úgyhogy holnaptól te csinálod – nyomta az orrom alá, hogy tárgyi bizonyítékkal is alátámassza az állítását.

– Oké, de cserébe holnap te nyírod le a fűvet – morogtam, hátradöntve a fejem a támlára. Csukott szemmel próbáltam re-laxálni egy kicsit zuhanyzás előtt. Utána még ennem is kellene valamit, mielőtt átmegyek Mátéra vigyázni.

– Te hallod is magadat? Biztos nem nyírok fűvet! – közölte indulatosan, mintha arra kértem volna, hogy menjen ki a negy-ven fokba betonozni.

– Akkor viszont kénytelen leszel bevállalni a mosogatást, legfeljebb kesztyűt húzol – kepesztettem fel mellőle, ideje volt megfürödni.

– Most miért vagy ilyen szemét? Az én problémám bezzeg hidegen hagy téged, én meg legyek veled empatikus. Hol itt az igazság? Tudod, hogy tud fájni a körömtörés? – duzzogta karba font kezekkel. Most mondhatnám azt, hogy aki nem tud elvi-selni egy kis fájdalmat, az ne járjon körmőshöz, de tényleg nem akartam szemét lenni.

– Jól van, sajnálom, ha annyira fáj, akkor majd mosogatok is – zártam le a vitát ennyivel. Semmi értelme nem volt ilyen hülyeség miatt összevesznünk.

Hetek óta jártam át Flórához és a kis Mátéhoz, most mégis úgy éreztem magam, mintha ez lenne az első napom. Holott egy nap sem telt el, mióta utoljára láttam őket. Sőt, ma reggel Flóra ébresztett. Akkor miért vagyok ilyen ideges? Persze, tudtam az okát, pontosan miatta voltam ilyen. Muszáj értelmesen beszél-nem vele, és elmondanom neki, mennyire jó lenne onnan folytat-ni, ahol abbahagytuk. Nem érdekel, hogy van egy ikertestvére, megtanulok különbséget tenni közöttük, csak legyen minden olyan, mint előtte.

A kapujukhoz érve már úgy dobogott a szívem, hogy majd' kiszakadt a helyéről, de ez az érzés egykettőre elszállt, amikor csöngetés után nem ő jött ki elé, hanem egy ismeretlen férfi.

2. fejezet

Döbbsenten néztem végig, ahogy lejött hozzám a lépcsőn, majd kulcs nélkül, egyetlen mozdulattal kinyitotta előttem a kaput. Ránézésre a harmincas éveie elején járt, korban sokkal inkább illett Flórához, mint én, és ez volt az egyik ok, ami piszkosul zavart benne. A másik egyértelműen az, hogy mi a francot keres itt. A harmadik, hogy ráadásul még egész jóképűnek lehetett mondani az elegánsan borostás arcával és szürkés szemével.

– Öhm... elnézést, de maga kicsoda? – tudakoltam a tőlem várható legszebb modorban.

– Andris vagyok, a szembeszomszéd – húzta a száját egy ezer wattos mosolyra, megmutatva mind a százhuszezer fogát, amik szinte vakítottak a délutáni napfényben. – Flóra hívott át, hogy megjavítsam a csapot.

– Nagyszerű, akkor miért nem ott van, és szerel? Hol van Flóra? – mentem fel a házba, mire ez az András csak jött utá-nam. Ismertem a járást, a küszöb előtt megszabadultam a ci-pómtól, és besiettem hozzájuk. Az előszobáig jutottam, Flóra már Máté kezét fogva igyekezett le az emeletről.

– Apaaa! – Kihúzta a kezét az anyjából, majd az utolsó fokról elrugaskodva belevetette magát a karomba.

– Szia, kispofa – öleltem magamhoz szorosan. – Hogy vagy? Jól aludtál?

– Igen. Anya azt mondta, hogy átmehetek hozzátok. Ját-szunk megint LEGO-sat? – Még ki sem nyíltak a szemei, de már a játékon járt az esze, igazi gyerekből volt.

– Persze, hogy átmehetünk, de nem uzsonnázol egy kis tej-berizst, vagy valamit? – néztem előbb Mátéra, utána az anyjára. Úgy tűnt, mintha most ébresztette volna, de lehet, hogy régebb óta fent vannak, és ettek már.

– Jól mondja Dominik, kéne valamit uzsonnázni, utána átmehettek – lépett le mellénk ő is a lépcsőről, majd a másik vendége felé fordult. – Sikerült rájönnöd, mi lehet a baj? Reggel óta csöpög a csap a lenti fürdőben, olyan idegesítő.

– Csak kilazult a szelep, de gyorsan meghúztam – érkezett egy elmés szóvicc a pasas részéről, Flóra pedig nevetett rajta, mint egy igazi szőke nő.

– A gyors meghúzás nem mindig előnyös – szúrtam közbe, mert képtelen voltam befogni a szám. – Gyere, pajti, együnk valamit. – Még mindig a karomban tartottam, és ahogy bemen-tem vele a konyhába, éreztem a hátamon, hogy minket néznek.

– Ez a srác valóban a fiad apja? – hallottam a suttogva feltett kérdést, de a válasza nem voltam kíváncsi.

– Mit szeretnél enni? – nyitottam ki a hűtőt, és mielőtt a kissrác maga vette volna ki a gyümölcsös tejbegrízt, gyorsan eltereltem a figyelmét. – Nézd, anya süített gofrit csokipuding-gal – fordítottam a tűzhely irányába, és Máténak máris felcsil-lant a szeme.

– Goffi-goffi! – lelkesedett úgy, hogy majdnem kifordult a kezemből.

– Jól van, türelem! Beültetek a székedbe, és már kapod is – húztam lábbal közelebb magamhoz az etetőjét, amibe aztán bele is csücsültettem. Úgy döntöttem, hogy most nem pat-tintom rá az asztalkáját, csak a nagy asztalhoz toltam, és ott terítettem meg neki. A pultnál kentem két nagyobb szelettel, majd felcsíkoztam, hogy könnyebben tudja enni. – Tessék, makifej, jó étvágyat – raktam le elé, és ebben a pillanatban jött be hozzánk Flóra. Direkt nem néztem rá, csak periférikusan láttam, ahogy leült mellém a másik székre. Én Máté baljáról figyeltem, hogy a kislegény milyen komolyan tömi magába a csokis sütit.

– Ügyesen megtaláltátok a gofrit. Finom lett? – érdeklődött félhangosan.

– Erről egyedül Máté tudna nyilatkozni, de neki jelen-leg tele van a szája – feleltem továbbra is a gyerkőcöt nézve.

– A szomszéd elment már, vagy még körbejárja a házat, hogy mindent alaposan meghúzzon? – bukott ki belőlem sértet-ten, egy pillanatra ránéztem Flórára, de gyorsan visszatértem makikához.

– Hogy értsem ezt a kérdést!? Andris tényleg csak azért jött át, hogy megjavítsa a csapot, de ha engem húzogatna, ahhoz sem lehetne semmi közöd! – pattant fel mellőlem, majd kisietett a konyhából, hogy pár perc múlva visszatérjen két kulccsal a kezében. – Tessék! – vágta le elé az asztal-ra. – Ezzel ki tudod magatokat engedni, és be is tudsz vele jönni. Hozd haza Mátét legkésőbb fél hétre, addig felmegyek dolgozni – csörtetett fel az emeletre. A pillantásom most a kulcsokra siklott. Ezeket én adtam neki vissza tegnap este, és máris újra hozzám kerültek.

– Mi af, hogy meghúffi? – kíváncsiskodott Máté félig tele szájjal, kizökkentve ezzel a melázásomból.

– Csak egy kifejezés, majd ha nagyobb leszel, elmagará-zom. Most inkább egyél, és aztán menjünk át hozzánk – nógat-tam, mert még hátra volt a második gofrijának több mint a fele.

– Nem kéjem – tolt el maga elől a tányért. Biztos azért, hogy minél előbb elindulhassunk.

– Oké, szedjük össze magunkat, és menjünk – szabadítottam ki az etetője fogságából, miután megtöröltem a kezeit és a száját. – Még ne fuss az ajtóhoz! Előbb köszönj el anyától, én addig elmosogatok, és elteszem a bilid – szóltam utána, mielőtt egyedül kiszaladt volna az udvarra izgatottságában.

– Jó, elköszönök – szökdécselt fel a lépcsőn, és csak remélni mertem, hogy nem esik orra. Inkább nem bíztam a szerencsé-re. Gyorsan megettem a két falatnyi maradékát, előblítettem a műanyag tányért, és már siettem utána. A lépcsősor közepén értem utol.

– Itt vagyok mögötted – kaptam ölbe, és rohantam fel vele az emeletre. A tetejére érve kicsit feldobtam a levegőbe, de nem túl magasra, mert nem akartam, hogy kijöjjön belőle az a kevés kis uzsonna.

– Még egyszeee! – nevetett egy hangosat.

– Máté, sss, halkabban legyél, anya dolgozni próbál – csitít-gattam. Flórával így sem voltam túl jóban. Ha most elkezdünk hangoskodni a szobája előtt, ennél is jobban kiborul. – Men-jünk be hozzá óvatosan, és kérdezzük meg, hogy ez a ruha jó-e, vagy öltöztesselek át inkább – fogtam magamhoz a karomra ültetve, és közben igyekeztem nem belegondolni, Flóra milyen utálattal fog nézni rám. Már ha egyáltalán válaszra méltatja a kérdésem. A dolgozószoba elé érve először halkan bekopogtam – Máté lelkesen dörömbölt rajta kettőt a kis öklével, de egy ideges pillantás kíséretében gyorsan lefogtam a kezét –, majd finoman benyitottam hozzá.

– Nem mondtam, hogy bejöhetek – közölte flegmán, ne-künk háttal ülve az asztalánál, de kisfiát nem érdekelte, hogy éppen fújunk egymásra. Kiugrott a karomból, és Flóra combjai közé mászva megölelte a derekát. Hihetetlen, hogy tegnap én is megérintettem ott, mára pedig visszakerültem a start mezőre, sőt, annál is visszább.

– Átmegyünk apuhoz – lelkesedett, és nagy kepesztések árán sikerült felmásznia az ölébe, hogy megpuszilhassa az arcát.

– Tudom, menjetek csak, este találkozunk – ölelte sietve magához, és aztán hagyta, hogy Máté leszökkenjen róla, aki már újra a lábamnál állt.

– Ebben a ruhában hagyhatom, vagy öltöztessem át? – kér-deztem halkán, és valahol sejtettem, hogy nem kapok rá nor-mális választ.

– Azt teszel, amit akarsz, te vagy az apja – fordult vissza a munkájához. Máté a kezemnél fogva elkezdett kihúzni a szo-bából.

– Rendben, akkor viszek neki egy pótruhát, és hagyom eb-ben – mondtam, de kicsit sem érdekelte, látszólag elmélyült a feladatában, így én lágyan becsuktam rá az ajtót.

Negyedórával később már makika kezét fogva sétáltunk át hozzánk, és közben végig arról beszélt, hogy ő lesz majd Darth Vaderrel, én meg valakivel, akivel akarok, és csatázni fognak. Az én gondolataim viszont még egy kicsit az anyjánál maradtak. Újra és újra bevillant az a nemtörődöm stílusa, biztos nagyon megbánthattam a konyhában. Miért nem bírtam csöndben ma-radni? Miért kellett azt a sértő megjegyzést tennem? Andrisról le-rítt, hogy nem bánná, ha kialakulna közöttük valami, de ez még nem jelenti egyből azt, hogy Flóra is kapható lenne rá.

– Anya nem szejet téged? – hangzott el a kérdés minden előjel nélkül Máté vékonyka kis hangján. A gyerekek értenek hozzá, hogy a legváratlanabb pillanatban kérdezzenek rá dol-gokra, ezzel teljesen zavarba hozva az embert.

– Miből gondolod, hogy nem szeret? – jutottunk be eköz-ben a házba, éppen csak lepakoltunk az előszobában.

– Méjges volt jád, és nem adott pusztit – közölte a gyermeki megfigyelőképességéhez képest elég pontosan, és ettől a fülem hegyéig elvörösödtem. A válaszom azonban nem igazán érde-kelte. Ahogy lekerült róla a szandál, már rohant is be a szobám-ba, még Dórit is majdnem eltarolta.

– Szia. Ő lenne Máté? Nagyon eleven, és hogy ismeri már a járást – jött ki hozzám a húgom, de végig hátrapillantgatott a válla fölött.

– Igen, áthoztam kicsit játszani – fújtam ki egy mélyebb levegőt, a következő pillanatban egymás után siettünk be a szo-bámba, mielőtt egyedül kezdené el levenni a maketteket és a LEGO-ból összerakott úrhajókat. A félelmeink nem is voltak alaptalanok, ahogy Dóri befutott előttem, automatikusan ráki-abált Mátéra ijedtében, én pedig elkaptam a kisfiút a grabancá-nál fogva. Már mászott fel a polcomon, mintha egy létra lenne.

– Mókuspofa, te mit művelsz?! Szeretnéd, hogy kiporoljam a hátsódat? Mi lett volna, ha rád borul az egész polc? Hogy viszlek haza anyának? – tartottam végig a karomban, és az állát finoman fogva kényszerítettem rá, hogy a szemembe nézzen.

– Én csak azt a hajót akajom – mutatott fel Vader TIE Vadászára a legfelső sorban.

– Megkapod, múltkor is engedtem, hogy játssz vele, de még túl kicsi vagy ahhoz, hogy egyedül levedd, érted? Mi lett volna, ha a szemem láttára lezuhansz?

– Ilyet ne is mondj! – szólt rám Dóri a hátam mögül.

– Bocsanat – jött Máté a szokásos, sírós szájtartásával. Olyan jól nevelt kisfiú volt, egyből tudta, mit kell mondania.

– Semmi baj, csak ne csinálj ilyet többet, jó? Megígéred? – tartottam még egy kicsit fogva, és amint bólintott egy ap-rót, rögtön magamhoz öleltem. – Különb is, nem árt egy kis türelmet tanulnia a fiatalúrnak. Nem kaphatsz meg mindent azonnal – vettem le neki az áhított járgányt, és amint megka-parintotta, már el is vonult vele az ágyam végébe. A húgomra pillantva elkaptam meglepett tekintetét. – Mi az?

– Basszus, tényleg úgy beszélsz vele, mintha az apja lennél.

– Tudom, pedig olyan messze állok tőle, hogy valaha hi-vatalosan is az lehessek – rogytam le az ágyam másik végébe, és onnan néztem, hogyan nyitogatja és veszi ki belőle a benne hagyott figurát.

– Hééé, ez nem is Dajt Vadej! – dobta el mérgesen az ágyam közepéig Ackbar admirálist.

– Máté! Szeretnél újra beszélgetni? Attól, mert nem az ő úr-hajója, még bele lehet tenni, nem?

– Kéjem szépen Dajt Vadejt – mondta szebben, de a hang-súlya nem épp arról árulkodott, hogy bármit használt volna a kioktatás.

– Mi lenne, ha hoznék egy kis kekszet? – előzte meg Dóri a kitörni készülő vitát. Biztos látta rajtam, ahogy füstöt ereget-nek a füleim. – Szereted a mézes kekszet? – guggolt le mellé az ágyhoz, de őt jobban lefoglalta a TIE Vadász szárnyának szét-szedése, minthogy válaszoljon a kérdésre.

– Mátééé – vettem ki az úrjárgányt a kezéből –, kérdeztek tőled valamit, és ilyenkor illik válaszolni – szóltam rá alig há-rom perc leforgása alatt már másodszer. Én sem voltam éppen jó formában, nem volt hozzá annyi türelmem, mint szokott. Rányomta bélyegét az anyjával való rossz kapcsolatom, de nem szerettem volna, ha ez megrontaná a mi viszonyunkat is Máté-val. Annyira szerettem rá vigyázni.

– Igen – válaszolt töszavakban, de még mindig nem volt hajlandó Dórira nézni.

– Jó, akkor hozok be egy kis edénnyel – simogatta meg a haját, miközben fölállt mellőle, azután kiszaladt a konyhába.

– Tudom, hogy a játék most sokkal érdekesebb, de attól lehet beszélgetni – léptem a polchoz, hogy kiszedjem a kért figurát az egykori Jedi Starfighteréből, majd kedvesen odanyúj-tottam neki. Máté mohón utánakapott, és egy profi mozdulat-tal felpöccintette a pilótafülke tetejét, hogy aztán könnyedén beleültesse jogos tulajdonosát.

– Képzeld, nem is mondtam, hogy anya hívott – tette le Dóri Máté közelébe a keksszel teli műanyagedényt, pont az ágyam közepére. Utáltam, ha morzsák voltak a fekhelyemben, de ez egyszer kivételt teszek, ma már éppen eleget pöröltem a kiskrapekkel.

– És hogy vannak? Mit mesélt? – faggattam úgy, ahogy ő és anya szoktak engem.

– Már sokkal jobban, állítólag, de egy kicsit hallottam mama hangját is, és olyannak hangzott, mint egészségesen – hadarta lelkesen. Mindig kapkodva beszélt, ha izgatott volt, vagy örült valaminek. Más szerintem egy kukkot sem értett volna belőle, de én simán beszéltem az ő nyelvén.

– Komolyan? Akkor lehet, hogy nagyobb volt az ijedség, mint a baj? Mondta esetleg, hogy meddig marad? – kérdezget-tem tovább, de fél szemmel folyamatosan figyeltem Máté ügy-ködését. Le is ültem mellé, mert már felállt, és próbálta reptetni az űrhajót. Ezzel nem is lett volna bajom – nagyon cukin elját-szott, és adta hozzá a szokásos, nyálfröcsögős hangeffektet –, a baj az volt, hogy mindezt egy kézzel igyekezte kivitelezni egy olyan labilis talajon, mint az ágyam. Nem szóltam rá, de végig ottmaradtam a közelében.

– Azt mondta, hogy jövő héten még biztos marad, a tovább-biakat pedig meglátja. Nem akar túl korán sem eljönni tőle, ne-hogy visszaessen – ült le a másik oldalára Dóri. – Nem szállunk be mi is? Leszek a Falconnal.

– Oké, figyelj a kisiúra, én addig hozom az űrhajókat – si-ettem a polcomhoz, és levettem az Ezeréves Sólymot a húgom-nak, magamnak pedig az egyik csillagrombolót. Természetesen mindkettőből a LEGO-változatot, a makettek túl értékesek lettek volna egy ilyen összecsapáshoz. – Vader Nagyúr, úgy lá-tom, ellenséges hajó közeledik délről – figyelmeztettem Mátét a Falcon támadásáról, és Dóri már ott is volt, hogy bekerítse egy duplahurok-támadással. – Uram, ez a szemtelen űrpilóta még bravúroskodik is. Engedélyezi, hogy lelőjem?

– Lődd le, lődd le! – kántálta nevetve, abban Máténak nem volt párja. Kapott is tőlem a Sólymot rendesen minden oldal-ról, de egyszerűen leszedhetetlen volt. A vezetője úgy kerülgette a lézersugaramat, mint maga az ifjú Anakin Skywalker.

– Ön is segítsen, Vader Nagyúr – kértem, és az együttes támadásunkból már nem tudta kimanőverezni magát. A két oldalról kapott sortüzünknek hála a Falcon zuhanórepülésbe kezdett, végül majdnem a kekszestálba csapódott. Néhány má-sodperccel később lenyílt az űrhajó oldala, és maga Pókember sétált ki belőle személyesen.

– Hamarosan itt lesznek a Bosszúállók, és ezért mind meg fogtok fizetni – rögtönzött Dóri, és mielőtt eljátszotta volna, hogy összeesik a figurája, gyorsan levettem a polcra a főbb Bosszúállókat: Amerika kapitányt, Vasembert, Thort és Hulkot. A semmiből bukkantak fel, és egy olyan végső-végső háborút vívtak, amiben aztán tényleg mindenki részt vett. Még több rohamosztagos csatlakozott Vader seregéhez. Ők kivételesen pontosan céloztak, és nyertek is. Nem volt menekvés Máté TIE Vadászai elől.

– Nyejtem! – kiáltotta vidáman, a jutalma pedig a tálkányi keksz lett.

– Mi lenne, ha ezt mesenézés közben nyámmognád el a nappaliban? Dóri bekapcsolja neked a tévét – vetettem fel az ötletet. Már biztos kifáradt a sok ugrálásban és lövöldözésben.

– Addig visszarakok mindent a helyére, utána én is leülök melléd.

– De segíteni akajok – kérte, és ezúttal nem volt a hangjá-ban követelés, csak az a cuki, gyermeki kérlelés.

– Jó, de utána menjünk el pisilni. Vagy előbb bilizel, és utá-na pakoljunk? – próbáltam ravaszul feltenni a kérdést, de nem lehetett csőbe húzni.

– Nem kell pisilni – szögezte le határozottan, éppen csak nem toppantott hozzá a szoba közepén állva. Dórral tanács-talanul összenéztünk a helyiség két végéből.

– Rendben, akkor előbb rendet teszünk – tettem úgy, mint-ha meg sem hallottam volna, hátha bejön ez a pszichológiai fogás, és lám, Máté kezesbáránként hordta nekem vissza az űrhajókat, én meg rakosgattam a helyükre. Az utolsót megen-gedtem, hogy ő rakja fel, az volt a legfontosabb, és éppen csak talajt fogott Darth Vader űrsiklója a polcom tetején, már el is hangzott a várva várt mondat:

– Pisilnem kell.

– Tényleg? Akkor siessünk, mielőtt baj lesz belőle – fu-tottunk versenyt az előszobáig, és amíg a vécében állva lehú-zta magáról a nadrágot és az alsóbugyit, gyorsan letettem elé a magunkkal hozott zöld bilijét.

– Sikerült? Belement? – kí-váncsiskodtam úgy, mintha valami hatalmas esemény lenne készülöben.

– Igen – pillantott fel rám félig nyitott szájjal. A lábaim előtt ülve még kisebbnek tűnt, és hirtelen nem tudtam, hogy magára hagyjam inkább, vagy nézzek vele farkasszemet, míg végzi a dolgát.

– Szeretnéd, hogy kimenjek?

– Máj kész vagyok – pattant fel, majd húzta is magára a ruháit. Rettenetesen sürgős teendői mellett alig volt ideje utána kezét mosni.

Az utolsó egy órában mindhárman leültünk mesét nézni. Középre vettük Mátét, és amíg ment a Mancs Őrjárat, együttes erővel elfogyasztottunk majdnem egy zacskó kekszet. Negyed hétkor kerekedtünk fel makiféjjel, hogy időben hazavigyem anyukájának, és csakúgy, mint idefele jövet, most is elkalandoztak a gondolataim. Féltem, hogy mire fogok vele megérkezni. Vajon egyedül lesz? Vagy megint idegen pasik járkálnak majd nála, hogy megszereljenek ezt-azt? Tudtam, hogy ez egy gorombaság volt a részemről – és Flóra szavaival élve: semmi közöm hozzá, kivel kavar –, mégis belebetegednék, ha összejön-ne azzal a fickóval, vagy bárki mással, aki nem én vagyok.

– Holnap is átjöhetek hozzád, apa? – lépkedett szépen melletttem Máté, miközben a mutató- és a középső ujjaimat markolta, a másik kezemben a szatyor csüngött.

– Holnap vasárnap, az anyukád napja. Velem majd hétfőn találkozol – magyaráztam, és reméltem, hogy belenyugszik, de ő nem volt az a könnyen feladós fajta.

– De anya biztos nem hajagszik májád – próbálkozott édes hangján biztatni. Minden vágyam volt hinni ebben, de a felnőttek nem így működtek. Nem lépnek át olyan könnyen a sértettségükön, mint a gyerekek.

– Bár igazad lenne – mosolyogtam le rá –, de anyukádnak nagyon csúnyákat mondtam.

– Akkoj mondd neki, hogy bocsánat – tanácsolta a maga hároméves tapasztalatával, és persze én is tudtam, hogy ez a megoldás, de féltem, hogy ahhoz már túl késő lenne.

– Köszönöm, pajti, majd megpróbálom. – Erre a végszóra érkeztünk vissza hozzájuk.

A házban nagy volt a csend, lehet, még mindig az elmaradt munkáit próbálta behozni. Nem akartam sokáig feltartani, de magára sem hagyhattam Mátét egyetlen szó nélkül. Fel kellett hozzá mennem, akkor is, ha minden porcikám tiltakozott erre. Utáltam, hogy haragszik rám, és azt is, hogy az összes magyarázat belém fog fagyni, amint meglátom. Reggel sem tudtam elmondani, mennyire megbántam már a tegnapi szakításunkat. Makika folytatta a mesénézést a nappaliban, én pedig egyedül megindultam a rettenetes hétfejű sárkány felé, aki tegnap még maga volt Tündérszép Ilona. A dolgozószoba elé érve határozottan bekopogtam, és vártam egy keveset, hátha bebocsátást kapok. Nem kaptam.

– Szia – nyitottam be hozzá. Minél hamarabb túl akartam esni ezen a beszélgetésen, hogy otthon a csendes magányomban végiggondolhassam, hogyan szerezhetném vissza a szerelmét.

– Meghoztam a kissrácot, lent nézi a mesecsatornáját.

– Oké, mindjárt végzem mára. – A hangja nem volt olyan flegma, mint induláskor. Sőt, remegősnek tűnt, mintha nem olyan régen még sírt volna. Ez volt az én pillanatom, most kell kimondanom a Máté által javasolt bűvös szót:

– Bocsánat – suttogtam félhangosan, és ezzel olyan lavinát indítottam el, ami kis híján maga alá temetett.

– Bocsánat? – kérdezett vissza nyugodtan, miközben lassan felém fordult a forgószékkal. A szemei pirosasnak látszódtak, tehát valóban sírt. – Ennyivel akarod elintézni, hogy kimon-datlanul bár, de ribancnak tituláltál? Egy egyszerű bocsánat szorított ide eléig lesz?

– Én sosem mondtam, hogy az lennél – védekeztem, de máris belém fojtotta a szót.

– Oh, tényleg, igaz, csupán azt állítottad, hogy azért hív-tam át a szomszédot, hogy csapszerelés után egy kicsit engem is megszereljen, igaz? Nem jött össze veled, akkor majd össze-jön mással. Ennyire szálnalmasnak tartasz?! – ment át a hangja újra sírásba, én pedig a küszöbön álltam, mint egy idióta, és ismét hallgattam. – Egyedüli anyukaként azt hiszed, másra sem vágyom, csak a dugásra? Takarodj kifelé a házamból. Hétfőn találkozunk a szokott időben.

– Kérlek, engedd...

– Nem! Nem vagyok kíváncsi a sértéseidre. Azért vagyok hajlandó továbbra is elviselni téged, mert Máté megszeretett, de nem akarok veled többet kommunikálni, mint amennyi szükségem van – tette hozzá

szipogva, és rám sem bírt nézni. Úgy küldött el a francba, hogy meg sem engedte, hogy elmagyarázzam neki az én érzéseimet. Esélyt sem adott rá. Becsaptam az ajtót, majd lefutottam a földszintre, hogy elköszönjek a kis apróságtól, mielőtt az én könnyeim is utat törnek maguknak. A nyelés már így is csak fájdalmasan ment a visszatartott sírástól.

– Szia, maki. Most mennem kell, de anya mindjárt befejezi a munkát, és lejön hozzád – préseltem ki magamból minden szót egyre nehezebben.

– Holnap is átjössz? – öleltük meg egymást, ahogy legug-goltam elé.

– Holnap sok dolgom lesz otthon, de hétfőn vissza sem tarthatnak. Itt leszek ébredés után, és kiviszlek a játszótérre, ha nem fog esni. Ha meg igen, akkor kitalálunk más elfoglaltságot.

– Oké – engedett el, majd értetlenül nézett rám, nem is kezdett el vitatkozni. Biztos érezte rajtam a feszültséget, pedig ilyenkor a gyerekek állítólag hisztisebbek tudnak lenni. Hál’ is-tennek, Máté nem olvasta a szakkönyvet.

– Jól van, most megyek. Nézd nyugodtan a mesét, anyukád mindjárt jön – ismételtam magam, mint egy verkli, és mielőtt végleg eltört volna a mécses csupán az említése hallatán, inkább kisiettem a házból. Egy örökkévalóságnak tűnt, mire lesétáltam az utat a há-zunkig. Folyamatosan törölgettem az arcom a könnyektől, egy ponton meg is kellett állnom, annyira rám tört a néma zoko-gás. Hogy ronthattam el mindent ennyire? Azok a kedvesség-től sugárzó, gyönyörű szemei fagyosabbak voltak, mint maga az Antarktisz. És mindezt miért? Mert nekem megjegyzéseket kellett tennem arra az idióta szomszédra. Mostantól befogom a számat, nem vágom magam alatt a fát, hogy ezzel egyenesen annak a bálgúnár Andrásnak a karjába űzzem. Tudom, azt sem gondolta komolyan, hogy nem akar többet látni, csak a harag és a csalódottság beszélt belőle.

A kerítésünkhöz érve tűnt fel a szembeház előtt parkoló három kombi autó egymás mögött, és elég nagy volt a nyüz-gés is. Vajon éppen kiköltöznek vagy beköltöznek? Elméláztam rajta pár másodpercig, végül bementem a házunkba. Baromi-ra lényegtelen volt, hogy kik laktak vagy fognak lakni velünk szemben.

– Megjöttem! – kiáltottam be az előtérből. A kulcsomat fel-akasztottam a szokásos helyére, majd a nappaliba érve egyszerű-en végigfeküdtem a kanapén. Dög fáradtnak éreztem magam, mintha kiszípolyozott volna egy olyan lélekfaló abból a varázs-lós könyvből. Testileg és lelkileg is totál kikészültem. Aludni akartam, semmi másra nem vágytam.

– De hamar visszaértél. Mi a baj? – torpant meg mellettem Dóri, és még csukott szemmel is tudtam, hogy döbbenet néz-het rám.

– Semmi, nem akarok róla beszélni – morogtam, de azért felülve helyet szorítottam neki magam mellett.

– Nem akarom meghallgatni, mekkora idióta vagyok, ezt magamtól is tudom.

– Az a helyzet, hogy nincs több tesós programhoz ötletem – zuttyant le mellém.

– Nem baj, úgyis csak alvásra van szükségem, de abból jó sokra. Minden nap egy új kezdet – fűztem hozzá nagy bölcse, és Dórinak máris gonosz mosolyra húzódott a szája.

– Ez így van, és ezzel alkalmad nyílik egy teljesen új módon elrontani az életed – mondta ki azt, ami fondorlatos agyában megfogant. Kissé szemtelen volt a lelkem, de többek között ezt is szerettem benne.